

KARIN
PETERS

En onverwacht weerzien

HOOFDSTUK 1

„En dit zijn dus theerozen.” De jongen raakte voorzichtig de zachtroze bloem aan.

„Die zet je op tafel als je theedrinkt,” proestte het meisje.

„O, Claartje,” lachte Michel van Oeveren. De blik die hij het meisje toewierp grensde aan verering, maar zij merkte het niet op. Ze was pas zestien en hoewel ongelooflijk romantisch, kwam het absoluut niet in haar op dat Michel, de zoon van hun tuinman, verliefd op haar zou kunnen zijn. Ze vond hem reuze aardig. Ze kon hem alles vragen, hij stond altijd voor haar klaar. Of het nu was om haar fietsband op te pompen, of haar regenkleding naar school te brengen als er een onverwachte bui losbarstte, Michel was er altijd. Ze speelde al met hem toen ze nog een kind was, dit tegen de zin van haar moeder, de statige mevrouw Robberts. Haar moeder had niets tegen de jongen, beweerde ze. Maar ze was van mening dat haar dochter niets van waarde van hem kon leren. Michel had alleen de lagere school gehad, terwijl Claartje de middelbare meisjesschool volgde. Daarbij, mensen van het soort van Michel en zijn ouders kenden ook geen manieren, vond ze. Wat wisten zij bijvoorbeeld af van een goed glas wijn, van het feestelijk dekken van een tafel? Michels moeder, die als huishoudster bij haar werkte, raakte soms nog in de war met het verschillende bestek. Dat was in de ogen van Claartjes moeder onvergeeflijk.

Toch, wat de omgang met Michel betreft, had Clare haar eigen zin gedaan. Ze ontvluchtte soms de sfeer in huis.

Altijd maar deftig en je netjes moeten gedragen, het hing haar soms mijlen de keel uit.

Clare was een levenslustig, vrolijk meisje met stralende diepblauwe ogen en haren in een warme kastanjekleur. Een kleur die volgens haar moeder bijna onfatsoenlijk was. Daarom moest ze die haren zoveel mogelijk wegstoppen onder een muts of hoedje.

Deze middag had ze echter niets op haar hoofd. Moeder rustte, ze had weer last van hoofdpijn. In die rustuurtjes was Clare in de tuin, de plaats waar ze het liefst was. Voor het eerst viel haar nu Michels bewonderende blik op en ze kleurde een beetje.

„Wat heb je toch prachtig haar,” zei de jongen. „Het lijkt wel of het licht geeft als de zon erop schijnt.”

„Ik zou blond haar willen hebben, zoals jij,” beweerde ze.

„Je bent mal,” viel Michel verontwaardigd uit. „Heb je weleens kastanjes geraapt in de herfst? Als ze pas gevallen zijn en nog glanzen? Daar lijkt jouw haar op...”

„Ach, schei toch uit.” Clare vond het ineens nogal overdreven. „Heb je al gehoord dat we logés krijgen?”

„Moeder vertelde het.” Hij zei er niet bij dat zijn moeder had gemopperd dat dit weer een massa extra werk zou geven.

Twee jonheeren uit Engeland. Twee meer om achterna te lopen. En daarbij kon ze hen ook niet verstaan.

Clare rekte zich uit en hij nam haar sierlijke figuurtje in zich op. „Ze zullen mij vast mee uit nemen. Dat lijkt me leuk. Het is hier vaak saai.”

Hij keek haar na toen ze na een korte groet wegliep. Het golvende haar zwaaide op haar rug. Met heel zijn jongenshart was hij verliefd op dit meisje. Hoewel zijn verstand hem zei dat hij die verliefdheid beter kon vergeten, dacht zijn hart daar anders over. Als hij maar

een glimp van haar opving was zijn dag goed. Maar de laatste tijd had hij het gevoel dat ze hem ontglipte. Ze praatte nog wel met hem, maar haar leven was zo duidelijk anders dan het zijne. Vroeger had hij nog weleens gedroomd. Als ik groot ben haal ik haar weg uit dat sombere huis, bij haar zeurende moeder vandaan. Zij hoort altijd in de zon te leven. Maar nu wist hij dat er anderen zouden komen, die haar veel meer konden geven dan hij ooit zou kunnen. Mooie kleren, sieraden, en personeel niet te vergeten. Hij was maar de zoon van de tuinman, en werkte sinds kort in de fabriek. En hoewel hij droomde dat hij nog eens de baas zou zijn in diezelfde fabriek, ook dan zou hij niet goed genoeg zijn voor Claartje van de notaris.

Toen Clare binnenkwam lag haar moeder nog op de divan.

„Zo kind. Waar ben je geweest?” Haar stem was klagend en ook een beetje verwijtend. Toen Clare zei dat ze uit de tuin kwam, schudde haar moeder het hoofd. Met dezelfde klagende stem zei ze: „Wat zoek je in de warmte? Je krijgt sproeten van de zon. Heb je weer met die jongen gepraat? Dat zou je niet moeten doen. De manier waarop hij naar je kijkt bevalt me niet. Ik kan me niet voorstellen dat hij zo dom zou zijn zich iets in zijn hoofd te halen wat jou betreft. Maar je weet het maar nooit. Je bent trouwens nog veel te jong, voor welke jongen dan ook.”

„Ach, moeder, ik praat gewoon wat met hem. Michel is aardig.” Haar moeder zuchtte. „Als ik maar in staat was geweest meer kinderen te krijgen. Maar nadat jij was geboren werd ik nooit meer echt gezond. Voor die tijd kon ik alles aan. Ik zat in verenigingen, was voorzitter van diverse comités. Maar nadien... ik ben nooit meer sterk geworden.”

„Wanneer komen de jongens?” vroeg ze om haar moeder af te leiden. Clare had dit al meermalen gehoord.

„Ik denk dat het echte jongheeren zijn,” wees haar moeder haar terecht.

„Ze komen morgen in de loop van de middag. Ik hoop dat ik me dan wat fitter voel.”

Clare was ervan overtuigd dat dat het geval zou zijn. Haar moeder zou absoluut die jongheeren willen ontvangen.

Robin, de zoon van tante Paula. De laatste was een zuster van haar vader en woonde in Engeland. Robin bracht een vriend mee die Brian heette.

Meer wist ze er niet van. Maar het leek haar enorm spannend om 'jongheeren' op bezoek te hebben. Daarbij, als Robin ook maar enigszins op zijn moeder leek, konden het dagen worden vol onverwachte gebeurtenissen. Clare had haar tante Paula slechts één keer ontmoet. Zij bleek een zo boeiende persoonlijkheid, sprankelend en zo totaal anders dan haar moeder, dat Clare haar diep bewonderde. Om haar Engels te oefenen schreef zij tante Paula regelmatig.

Toen Clare de volgende middag uit school kwam, waren de jongens er al. Wat verlegen kwam ze binnen. Het eerste wat haar opviel waren de heldergrijze ogen van Brian. Hij stond onmiddellijk op, stelde zich voor en hield haar kleine hand iets te lang vast. Clare kreeg het koud en warm tegelijk. Toen haar ogen de zijne ontmoetten sloeg haar hart enkele slagen over.

Ook Robin, haar neef, was een aantrekkelijke jongeman. Hij zag eruit of hij wist wat hij wilde. En zijn donkere, intelligente ogen hadden onmiddellijk gezien wat er met zijn vriend was gebeurd toen Clare binnenkwam. Toen het meisje zich tot hem wendde, en enkele vragen stelde,

naar zijn moeder vroeg en naar de reis, voelde hij haar interesse voor Brian. Hij vroeg zich af of hij Brian moest waarschuwen zich wat in te houden. Hij wist dat zijn vriend zeer romantisch was. Dit was waarschijnlijk een erfenis van diens Ierse voorouders. Aan de andere kant, ze bleven slechts enkele weken en Brian was niet het type om een onschuldig meisje te verleiden. Dus besloot hij dat hij zich op de achtergrond zou houden.

De enkele weken dat de jongens in Nederland waren wilden ze graag zoveel mogelijk van de omgeving zien. Clare was hun gids. De zomervakantie was juist begonnen dus had ze alle tijd. Ze genoot enorm. Ze namen de trein naar Amsterdam en bekeken de stad.

Hoewel Clare slechts éénmaal in de hoofdstad was geweest en ze veel nieuwe indrukken opdeed, herinnerde ze zich 's avonds in hoofdzaak de blik in Brians ogen, zijn glimlach die speciaal voor haar bestemd leek en de manier waarop hij haar soms voorzichtig aanraakte.

Brian had verteld dat er plannen bestonden dat zijn ouders naar Amerika zouden vertrekken. En ook dat hij misschien niet meeging.

Clare droomde dat hij in Europa zou blijven om haar. En dat zij dan gauw bij tante Paula zou gaan logeren en hem daar weer zou ontmoeten.

Als ze in de omgeving bleven van het stadje waar Clare woonde, ging Robin op een gegeven moment vaak een andere richting uit. Omdat, naar zijn zeggen een bepaald museum of een oude stad hem meer interesseerde dan de natuur, waar de andere twee zo gek op schenen te zijn.

Clare en Brian waren verliefd en hadden geen behoefte aan andere mensen.

Brian was helemaal in de ban van dit meisje met haar grappige Engels.

Er kwam een dag dat ze van 's morgens tot 's avonds buiten waren aan de rivier. Ze hadden een picknickmand bij zich die was klaargemaakt door mevrouw Van Oeveren. Toen zij deze aan het inpakken was kwam Michel de keuken binnen. Hij zei eerst niets, stond met de handen in de zakken toe te kijken hoe zijn moeder de stapeltjes sandwiches in de mand legde.

„Gaaf ze weer met hen weg?” vroeg hij eindelijk nors.

Zijn moeder knikte. „Als je bedenkt hoe bang haar moeder altijd is dat ze met verkeerde vrienden optrekt, dan begrijp ik haar niet. Een meisje met twee jongens, het is niet fatsoenlijk.” „Moeder, de een is een neef van haar. Daarbij, Claartje is nog een kind.”

„Jaja, leer mij de jeugd kennen. Claartje krijgt van die andere jongen alle aandacht die een meisje maar kan wensen. En dat is nou net waar ze op wachtte,” besloot zij met verrassend inzicht. Toen Clare binnenkwam wierp ze een verlegen blik op Michel. Intuïtief voelde ze aan dat hij het niet leuk vond dat ze zoveel met de twee jongens optrok. En in een behoefte iets aardigs te zeggen, keerde ze zich naar hem toe. „Zullen wij ook een dag gaan picknicken? Als de jongens weg zijn?”

„Here, bewaar me,” liet mevrouw Van Oeveren zich ontglippen. Ze hoorde haar zoon onmiddellijk toestemmen. Hoewel het in haar aard lag overal direct commentaar op te leveren, hield ze in dit geval haar mond stijf dicht. Ze was ervan overtuigd dat zoiets toch nooit zou gebeuren.

Toen de drie jonge mensen wegfietsten keek Michel ze na. Hij wist dat hij mijlen van hen vandaan stond. Hij in zijn werkkleren, zijn handen vuil van het werken in de tuin, zoals hij altijd op zaterdag deed. Daar die twee heren in kostuums met witte overhemden en glimmende

schoenen. En dan de taal die zij spraken. Hij kon er geen woord van volgen terwijl Claartje lustig meebabbelde. Met een gevoel van moedeloosheid liep hij de tuin weer in. Het was of de fleur van de dag af was. Terwijl de zaterdag juist de enige dag was dat hij zich zorgeloos voelde. Omdat hij dan buiten kon werken.

Robin nam al snel een andere route. De andere twee protesteerden niet eens meer, dacht hij grinnikend. Over enkele dagen zouden ze terugkeren naar Engeland. Dat zou een klap voor beiden zijn.

Clare en Brian dachten niet aan het naderende afscheid. Ze waren de hele lange, zonnige dag buiten en er kwam een moment dat een omhelzing niet genoeg was. Daar in die wereld van zon en gras en dansende vlinders hadden ze elkaar lief. Clare ontdekte dat de liefde anders was dan haar moeder altijd be-weerd had. Mevrouw Robberts zei dat mannen alleen aan zichzelf dachten en dat een vrouw zich maar had te schikken. Met een verbeterd gezicht had ze haar dochter gewaarschuwd voor mannen en hun zogenaamde liefde. Het ging bij mannen om hun eigen plezier, had ze beweerd.

Clare ontdekte dat Brian in elk geval anders was. Hij was zo lief, zo vriendelijk en later zo mogelijk nog verliefder, dat Clare dacht dat Brian of een uitzondering was, of dat haar ouders het in bepaald opzicht slecht met elkaar hadden getroffen.

Toen ze die middag van meisje vrouw werd, was ze van mening dat deze ervaring iets zo geweldigs was, dat ze het nooit meer zou vergeten.

Na die dag gingen ze er nog enkele malen samen op uit. Robin kreeg meer en meer het gevoel dat hij buitenspel werd gezet. Hij begon zich een beetje ongerust te voelen

door de manier waarop die twee met elkaar omgingen. Het verwonderde hem dat Clare's ouders niets merkten. Maar haar vader was de hele dag op kantoor en haar moeder was vooral met zichzelf bezig.

De dag kwam dat ze afscheid moesten nemen. Het viel Robin op dat het afscheid hartelijk was maar dat ze zich alle twee prima in de hand hadden. Hij wist niet dat ze de vorige dag al onstuimig afscheid hadden genomen met de belofte elkaar te schrijven en de afspraak dat Clare zou proberen in de kerstvakantie naar Engeland te komen. Tante Paula zou haar vast wel willen uitnodigen.

Daarna gingen de dagen voorbij en ze waren voor Clare allemaal gelijk. Het leek of de kleuren buiten minder fel waren, of de zon minder uitbundig scheen. Vaak zat ze op haar kamer te dromen. Toen kwam de eerste brief. Haar moeder had deze het eerst in handen en het was Claartjes geluk dat zij erbij was, anders had mevrouw Robberts de brief zeker gelezen.

„Waarom krijg jij een brief van die jongen,” vroeg ze scherp. „Dat is toch gewoon,” antwoordde haar dochter.

„We zijn twee weken samen opgetrokken.”

„De beleefdheid eist dat hij mij een brief schrijft, als dank voor de logeerpartij.”

Clare antwoordde niet. Haar moeder had zich nauwelijks met de jongens bemoeid. Mevrouw Van Oeveren had gekookt en de logeerkamer schoongehouden.

„Je bent nog veel te jong om met heren een briefwisseling te onderhouden,” zei haar moeder dan. „Daarbij, deze Brian is maar een gewone jongen. Geld heeft hij niet.”

„Ik hoef toch geen jongen met geld te trouwen,” meende haar dochter. „Wij zijn zelf rijk.”

„Trouwen? Waar denk je aan! En rijk zijn... Weet je wel hoe duur een huishouden is? We hebben een tuinman en

een huishoudster.”

Het was inderdaad waar dat de meeste kennissen minder personeel hadden, dacht Clare. Er kwam hier ook nog één keer in de week een werkster. Maar ja, mama was niet sterk, ze kon eigenlijk niets zelf. Ze stak haar hand uit naar de brief en haar moeder gaf deze met tegenzin over.

„Ik hoop dat het de eerste en de laatste is,” merkte ze wrevelig op. „Dit geeft geen pas. Je bent nog veel te jong.”

Als moeder toch eens alles wist, griezelde Clara, terwijl ze met de brief naar boven ging. Dan zou ze vast nooit meer van haar hoofdpijn afkomen, dacht ze cynisch.

Op haar kamer gekomen, draaide ze de sleutel om. Met een kussen in haar rug ging ze op bed zitten en begon te lezen. Het eerste gedeelte was vol van hoeveel hij van haar hield. Ze genoot en verlangde naar hem. Een volgende passage deed haar schrikken:

Over twee weken vertrekken we naar Amerika. Alles is al geregeld. Ik moet mee. Mijn vader wacht daar een gouden toekomst. Het schijnt zo te zijn dat je in Amerika heel snel geld kunt verdienen. Mijn vader weet al een goede positie voor mij. Als ik geld verdiend heb, kom ik over enkele jaren terug om jou te halen. Dus ook als het wat langer duurt, blijf op mij wachten! In mijn volgende brief zal ik je mijn adres in Amerika sturen. Als jij mij snel terugschrijft, krijg ik de jouwe nog in Engeland. In gedachten ben ik bij je en zie ik je mooie ogen. Iedere avond om tien uur zal ik naar de poolster kijken. Doe jij dat ook, dan zijn we toch even dicht bij elkaar...

De brief ging nog romantischer door, maar dat nam niet weg dat de tranen Clare over de wangen liepen. Amerika, dat was aan het andere eind van de wereld! Hoe lang zou ze moeten wachten? Hij had het over jaren...

Ze schreef dezelfde dag nog terug. Ze vertelde hoeveel ze van hem hield en dat hij altijd de enige zou blijven... Het zou zeker twee weken of iets langer duren voor ze antwoord zou krijgen. In die twee weken be kroop een angstig gevoel haar.

Toen er weer twee weken verlopen waren, toog ze naar de bibliotheek en las een paar medische boeken. Veel voorlichting had ze niet gekregen, maar ze begreep al snel dat ze een kind verwachtte... Van Brian, een jongeman die ze niet kon bereiken en die op het punt stond naar Amerika te emigreren. En ze had zijn adres niet!

Terwijl ze leefde tussen vrees en hoop, veranderde ze van een jong meisje in een zorgelijke jonge vrouw. Het zou minder erg zijn als ze maar iets van Brian hoorde. Maar er kwam geen brief meer. Eerst verdacht ze haar moeder ervan dat ze de brieven onderschepte. Maar toen die een keer meldde dat ze het verstandig van 'die Engelse jongen' vond dat hij niet meer schreef, verwierp ze die gedachte.

Er was niemand die ze in vertrouwen kon nemen. Van haar moeder hoefde ze geen steun te verwachten, haar vader leefde voor het notariaat en aan de strenge huisarts durfde ze niet te denken. Ook tante Paula schrijven, of Robin, dorst ze niet. Soms dacht ze aan Michel. In haar wanhoop en angst kwam soms een oplossing bij haar op, die ze eerst wegduwde, maar die telkens weer bij haar terugkwam...